

ansføre Luthers Mening med hans egne Ord. Man frygter for at faae en Kirkecommission, og jeg har sagt og skal gjentage, at jeg venter mig ikke meget Godt af den, men jeg turde dog næsten udtale, at efter den Størrelse, som dette lille uskyldige Lovforslag om Balgmenigheder har faaet, navnlig efterat 6 af Landets Biskopper ere fremkomne med en Fællesudtalelse, der forekommer mig lige mærkbar, hvad enten man seer hen til dens Form eller til dens Indhold eller til dens Tilblivelses Tid, og efter den Agitation, for hvilken strax efter 12 Præster satte sig i Spidsen ved en Udtalelse, der forekommer mig omtrent at være ligesaa mærkbar som Bispernes — efter den Størrelse, som paa Grund deraf det foreliggende Spørgsmaal har antaget, kunde jeg næsten mene, at en Kirkecommission kunde være, om ikke nødvendig, saa dog ønskelig, og navnlig ønskelig, saafremt Balgmenighedsloven bliver vedtagen og stadfæstet. Lad kun Aanderne brydes; det gjør ingen Skade, at der i Kirkecommissionen vil komme Røster frem, som ikke alene ere fremmede i denne Sal, men som jeg troer, ville finde meget ringe Gjensvang i Folket. Det skader ikke, at saadanne Røster faae Leilighed til at udtale sig og Leilighed til at udtale sig saa skarpt, saa klart og saa bestemt, som det er muligt; jo klarere, jo skarpere og jo bestemtere de have udtalt sig gennem deres bedste Mænd, desto lettere ere de at gjendrive, og desto fuldstændigere vil Seiren være, efter at Gjendrivelsen har fundet Sted. Men, siger man — og det blev endog sagt eller antydet igaar, — naar vi selv beslutte os til at vedtage en saadan Kirkecommission og bevilge Pengene dertil, saa have vi givet denne Commission en Betydning, som den ellers ikke vilde have, og saa ere vi nogenlunde tvungne til at tage mere eller mindre Hensyn til, hvad der kommer frem gennem denne Commission. Dertil svarer jeg: Nei; vi vedtage ikke denne Commission, fordi vi mene, at vi trænge til den, men vi vedtage den, fordi Regjeringen og navnlig Kirkeministeren ønsker den. Naar han ønsker den, fordi han troer at kunne bruge den og at kunne trænge til den paa Reformernes Veg, saa give vi ham den uden i mindste Maade at lægge mere Vægt paa den, end

om han havde nedsat en saadan Commission uden at henvende sig til os, og vi give ikke derved det Mindste af vor Magt og Myndighed bort, hvad vi heller ikke ere berettigede til og hverken kunne eller ville gjøre. Vi lade Kirkeministeren nedsatte en Kirkecommission, men erklære samtidigt — hvad jo ogsaa den høitagtede Minister i dette Dieblit har gjentaget, — at den lovgivende Myndighed i de kirkelig-borgerlige Sager er hos os, og af den give vi ikke og kunne vi ikke give det Mindste bort. Kirkecommissionen repræsenterer ikke Folket, det gjøre vi og ingen Anden end vi. Saalænge vi ere Folkets Repræsentanter, ere vi ogsaa Folketkirkens Repræsentanter, og medens der ganske vist fra en saadan Kirkecommission kan komme flere Ytringer, der kunne være baade oplysende og belærende, er det dog ikke den, men os, og os alene, saalænge vi ere Folkets Repræsentanter, der ere Folketkirkens kalde Repræsentanter. Derfor mener jeg, at vi trygt kunne see en Kirkecommission træde sammen, kunne tage alt det Udbytte af den, som den muligen maatte bringe, og behøve ikke i fjerneste Maade at lade os thyge eller trykke af det, vi ikke finde opklarende eller oplysende, af det, der for os nærmest er Ballast, som vi kaste overbord. Jeg for mit Vedkommende kan derfor ikke see Nødvendigheden, ja ikke engang Nytten, af den Anmærkning, som af enkelte ærede Medlemmer ønskes tilføjet, og ligesom jeg selv paa det Bestemteste maa stemme imod den, saaledes maa jeg ogsaa paa det Alvorligste opfordre det høie Things Medlemmer til at gjøre det Samme. Jeg for mit Vedkommende føler — hvad jeg antager, at vistnok ethvert af Thingsets ærede Medlemmer føler for sit Vedkommende —, at, var jeg Minister, tog jeg ikke imod denne Anmærkning, men bekæmpe den til det Yderste, og jeg vil derfor ikke være med til at paatvinge et Ministerium den, for hvilket jeg har Agtelse. Det er sagt mig, at den ærede Conseilspræsident for kort Tid siden i Anledning af det foreliggende Lovforslag skal have sagt: Jeg har som Politiker ikke brudt noget givet Ord og agter heller ikke at gjøre det fremdeles; det er sagt mig, at den ærede Conseilspræsident skal have afgivet denne Er-